

Два

Олекса Стефанович

Вони встають живими у словах:

"Смієшся ти, а я ридаю, друже".

Як ти у них, ніхто, українська душе,

Так не сміявсь, не плакав у віках!

З того плачу котився небом жах,

Того сміху і пекло не заглуше...

Їх два було, чие ширяння — дуже,

Чие крило — напруга і розмах.

Та рід й земля, що праведно-суворі,

Лиш одного взяли у вартіві:

Нехай згучить в чужинному соборі:

"Не мертві будьте, душі, а живі", —

Нам із-над круч рокоче, "Заповіте",

Твоє "вставайте, кайдани порвіте!".

Прага, 1938